

## Arrest

**nr. 307 477 van 30 mei 2024**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat P. DE WOLF  
Louizalaan 54/3de verd.  
1050 BRUSSEL

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoekster die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 19 november 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2021 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt. Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 30 januari 2023.

1.3. Op 18 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 december 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U bezit de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren in Caracas. Behalve in de periode 2014-2015 toen u bij uw broer in Isla Margarita woonde, verbleef u heel uw leven in Caracas waar u samen met uw moeder, zus en zoon verbleef. Uw ouders zijn gescheiden en uw vader verblijft nu bij zijn moeder in Caracas. Uw zus verblijft in Italië, en uw moeder L.(...) M.(...) V.(...) M.(...) (O.V. xxx) en uw zoon A.(...) wonen samen met u in België.*

*Uw broer A.(...) werd gedood op 15 april 2016. Enkele maanden voor zijn dood begon hij dreigtelefoontjes te krijgen. Uw broer zocht uit wie deze personen waren en hij kwam te weten dat het colectivos betrof. Toen uw broer naar het werk was vertrokken, werden zijn vrouw en twee kinderen in hun huis gegijzeld door deze bende van colectivos terwijl zij het huis leegroofden. Uw broer en zijn vrouw hadden reeds een visum voor hun gezin kunnen regelen om naar de Verenigde Staten te reizen, maar uw broer wilde de rest van zijn familie niet achterlaten en wilde wachten totdat u, uw zus, uw ouders en uw zoon ook een visum konden bemachtigen. Op 15 april 2016 werd uw broer doodgeschoten nabij zijn huis in Isla Margarita toen hij zijn twee kinderen op de schoolbus zette. Enkele maanden na de dood van uw broer verliet de vrouw van uw broer samen met hun twee kinderen Venezuela en trok naar de Verenigde Staten. U, uw moeder, uw zus en uw zoon bleven achter en waren bang dat de colectivos nu jullie zouden viseren daar ze dachten dat jullie een financiële volmacht hadden gekregen na de dood van uw broer. Jullie kwamen via de burens te weten dat de colectivos jullie huis in Caracas omcirkelden omdat er vreemde wagens passeerden en er foto's werden gemaakt van jullie huis. U, uw zus, uw moeder en uw zoon bleven zoveel mogelijk binnenshuis door deze dreiging. Jullie beperkten zich tot gaan werken, naar school gaan en andere noodzakelijke verplaatsingen. U trachtte voldoende geld bijeen te sparen om een vliegticket naar Europa te kopen. Toen u het geld had bekomen kocht u een ticket en één maand later verliet u Venezuela op 24 april 2018 en reisde naar Italië waar u bij familieleden terecht kon. Op 5 oktober 2018 verliet uw zus Venezuela en vervoegde u in Italië. Uw zus verkreeg in Italië een beschermingsstatus en verblijft er nog steeds met haar partner. Na ongeveer één jaar in Italië te hebben verbleven trok u naar België waar u op 1 november 2019 aankwam en op 19 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*U vreest bij terugkeer naar Venezuela vermoord te worden door de colectivos die uw broer hebben vermoord. Ook vreest u om dezelfde redenen voor het leven van uw zoon.*

*Uw moeder kon in 2022 een stuk grond verkopen waardoor ze samen met uw zoon naar België kon reizen. Uw moeder en zoon kwamen op aan in België en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 27 januari 2023.*

*Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw broer, de overlijdensakte van uw grootvader, alsook kopieën van de verblijfstitel van uw zus in Italië en het Amerikaanse paspoort van de zoon van uw broer. Uw moeder legde eveneens beide overlijdensaktes neer, alsook haar paspoort en identiteitskaart.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*U vreest bij terugkeer naar Venezuela vermoord te worden door de colectivos die uw broer hebben vermoord (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS M.(...) A.(...) d.d. 30/01/2023, hierna CGVS M.(...) A.(...), p. 9, 12). U vreest hetzelfde voor uw zoon. Er dient te worden vastgesteld dat u uw motieven volledig gelijklopen met de motieven die door uw moeder L.(...) M.(...) V.(...) M.(...) (O.V. xxx) ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:*

*"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*U en uw dochter M.(...) A.(...) slaagden er niet in aannemelijk te maken na de dood van uw zoon A.(...) in het vizier van de colectivos te hebben gelopen en bij terugkeer vervolging te moeten vrezen.*

*Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw houding en die van uw dochter M.(...) A.(...) niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor*

vervolgung in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U kwam echter reeds aan in België op 15 oktober 2022 om hier pas op 27 januari 2023, aldus meer dan 90 dagen later, een verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaring DVZ L.(...) M.(...), d.d. 23/02/2023, vraag 33). Uw dochter deed er nog langer over om eens in België haar verzoek in te dienen, ongeveer een jaar (verklaring DVZ M.(...) A.(...), d.d. 01/12/2020, vraag 33). Uw verklaring dat u ziek was en in een depressie zat, en die van uw dochter dat ze niet over de exacte informatie beschikte en dat Corona gestart was, kunnen niet als vergoelijking weerhouden worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS L.(...) M.(...) d.d. 22/11/2023, p. 4; notities persoonlijk onderhoud CGVS M.(...) A.(...) d.d. 30/01/2023, p. 16). Uw dochter kende hier Venezolanen die al lang in België woonden, ze kwam ruim vóór Corona in België aan en ook had haar zus V.(...) reeds in Italië politiek asiel en aldus een verblijfstitel verkregen (CGVS M.(...) A.(...), p. 6). Er waren aldus mogelijkheden genoeg om zich te informeren en hulp te vragen. U laat dan weer na uw ziekte en depressie te staven met een attest. Uit de verklaringen van uw dochter blijkt daarnaast dat zij geen verzoek om internationale bescherming in Italië heeft aangevraagd. Nochtans trok ze aanvankelijk bij aankomst in Europa naar Italië en verbleef ze er meer dan een jaar, zelfs nog nadat uw andere dochter V.(...) er was aangekomen en er een verblijfstitel had verkregen. Haar verklaring dat ze niet in Italië wou blijven en in België mensen kende, is vanzelfsprekend geen reden om eens in veiligheid, geen bescherming aan te vragen (CGVS M.(...) A.(...), p. 18). Dat jullie niet binnen de wettelijke termijn een verzoek indienden in België alsook dat M.(...) A.(...) geen asiel aanvraag in Italië is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven in het bijzonder.

Vervolgens slaagt u er allerminst in aannemelijk te maken dat de colectivos die uw zoon zouden gedood hebben, het nadien op jullie hadden gemunt. Uw zoon werd gedood op 15 april 2016 in zijn woning op Isla Margarita, een klein uur vliegen van uw woning in Caracas (CGVS L.(...) M.(...), p. 3). Dat de colectivos op Isla Margarita nadien u en uw dochters zouden gaan belagen in Caracas roept de nodige bedenkingen op. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat zijn echtgenote en kinderen nog enkele maanden zonder enige bedreiging in Venezuela hebben verbleven om de verkoop van hun bezittingen te regelen en hun verhuis naar de Verenigde Staten te organiseren (CGVS L.(...) M.(...), p. 7). Indien de colectivos het op uw volledige familie hadden gemunt, mag worden aangenomen dat ze direct na de dood van uw zoon zijn dichtste gezinsleden zouden gaan aanspreken zijn om hun bijkomende eisen, indien die er zou zijn geweest, ingewilligd te zien. Dat zijn dichtste gezinsleden echter niet werden benaderd, spreekt dan ook boekdelen over uw verklaarde vervolgingsvrees. Ook het grote verschil in opreden tussen wat de colectivos met uw zoon deden, met name eerst persoonlijk bedreigen, in huis beroven en zijn gezinsleden gijzelen om uiteindelijk te doden, en hoe ze jegens u en uw dochter en haar zoon optraden, met name uiterst passief gezien u van 2016 tot 2022 niets concreets heeft meegemaakt, nooit persoonlijk werd bedreigd net als iemand van uw familie na de dood van uw zoon nooit persoonlijk werd bedreigd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees bij terugkeer naar Venezuela (CGVS L.(...) M.(...), p. 5, p. 8). Dat u steeds binnen bleef en niet buiten kwam (CGVS L.(...) M.(...), p. 8), is geen verklaring waarom men zo passief zou optreden tegen jullie, gezien de feiten die ze pleegden ten opzichte van het gezin van uw zoon. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich af en toe buitenshuis begaf, uw kleinzoon sowieso naar school ging en u tot 3 jaar na zijn dood als kapster klanten bij u thuis ontving (CGVS L.(...) M.(...), p. 5).

U steunt uw vrees voor de colectivos dan ook enkel op de verklaringen van buurtbewoners die u en uw gezin reeds jarenlang kennen en die u aanmaanden voorzichtig te zijn (CGVS L.(...) M.(...), p. 9). De buurtbewoners baseerden zich dan weer louter op hun vaststelling dat er zich vreemde personen rondom uw huis bevonden (CGVS L.(...) M.(...), p. 9). Tot tweemaal toe gevraagd enige concrete informatie over deze personen te geven, geeft u aan er niets over te kunnen zeggen (CGVS L.(...) M.(...), p. 9). In de zes jaar tussen de dood van uw zoon en uw vertrek zou u ook nooit zijn aangesproken door hen, ook niet die ene keer dat u buiten kwam en hen zag lopen (CGVS L.(...) M.(...), p. 9) of wanneer onbekenden eenmalig op de deur van uw woning klopten (CGVS L.(...) M.(...), p. 10). Dat er een onbekende op iemands deur klopt en weg stapt zonder een woord uit te wisselen, is vanzelfsprekend geen bewijs van enige bedreiging. Ook u geeft dit toe, gezien u - behalve op een gepensioneerd familielid die actief was geweest voor de PTJ en die zonder positief gevolg tot tweemaal toe agenten naar uw huis had gestuurd het eerste jaar na de moord op uw zoon - nooit een beroep hebt gedaan op de autoriteiten om de vreemde mannen aan te klagen, hoewel uzelf nooit problemen hebt gekend met de autoriteiten (CGVS L.(...) M.(...), p. 4, p. 10). Opmerkelijk ook is dat uw dochter M.(...) A.(...) het tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft over de burens die vertelden dat er vreemde wagens passeerden waarbij jullie huis werd gefotografeerd (CGVS M.(...) A.(...), p. 9-10), een gegeven dat u nalaat te vermelden. Bovenstaande bevindingen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering colectivos te moeten vrezen bij terugkeer naar Venezuela.

Ook uw uiterst gebrekkige kennis over de bedreigingen die uw zoon voor zijn dood zou hebben meegemaakt, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid collectivos te moeten vrezen. U kan enkel aangeven dat hij werd bedreigd en dat ze eenmaal zijn huis hadden leeggeroofd waarbij ze zijn echtgenote en kinderen hadden opgesloten (CGVS L.(...) M.(...), p. 7). Hoewel uw dochter M.(...) A.(...) het heeft over dreigtelefoontjes (CGVS M.(...) A.(...), p. 11), kan u niets zeggen over de wijze hoe hij de bedreigingen ontving, over hoeveel maanden na de diefstal hij werd gedood, over hoeveel bedreigingen hij nog had ontvangen tussen de roof en de moord en wat de inhoud was van de bedreigingen (CGVS L.(...) M.(...), p. 6-7). Uw dochter M.(...) A.(...) heeft het dan weer meer specifiek over dreigtelefoontjes (CGVS M.(...) A.(...), p. 11). Uw gebrekkige kennis over de belagers, de bedreigingen en de moordenaars van uw zoon leiden ertoe dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dezelfde personen te moeten vrezen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen slaagt u er dan ook niet in aannemelijk te maken dat u, uw dochter M.(...) A.(...) en kleinzoon vervolging dienen te vrezen in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zullen lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi\\_focus\\_venezuela\\_situatieschets\\_20230808\\_0.pdf](https://coi.europa.eu/COI_Focus_Venezuela_Situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi\\_focus\\_venezuela\\_situatieschets\\_20230808\\_0.pdf](https://coi.focus.vlaanderen.be/cgrs.be) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U en uw dochter toonde evenmin aan dat jullie bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Dat uw vader nadat hij van een hoogte was gevallen en niet de juiste zorgen kreeg in een plaatselijk ziekenhuis op een uur rijden van Caracas, en jullie te laat in een privékliniek aankwamen in Caracas zelf, toont niet aan dat u of andere familieleden bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling (CGVS L.(...) M.(...), p. 8).

De door u en uw dochter neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Jullie paspoort, uw identiteitskaart en de geboorteakte van uw dochter zeggen enkel iets over jullie identiteit. Aan de dood van uw zoon en vader wordt niet getwijfeld. Het overlijden van uw zoon

*zegt echter niets over de geloofwaardigheid van jullie vrees bij terugkeer. Dat uw andere dochter in Italië een verblijfstitel bezit en uw kleinzoon zich in de Verenigde Staten bevindt, zegt evenmin iets over de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten bij terugkeer en die van uw dochter en kleinzoon.”*  
*Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen (rechtsplegingsdossier, stuk 9)

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

### 3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

### 3.2. Stukken

Verzoekster voegt volgend stuk toe aan het verzoekschrift:

- eigen notities van het verhoor (stuk 3).

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

*c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*

*d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

### 3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekster de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

### 3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoeksters motieven volledig gelijklopen met de motieven van haar moeder. In het kader van haar moeders verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen op volgende gronden, waarbij ook verzoekster uitdrukkelijk wordt vermeld:

- (i) de houding van verzoekster en haar moeder getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade: beiden hebben lange tijd gewacht vooraleer ze een verzoek om internationale bescherming indienden in België, voor verzoekster geldt bovendien dat zij in Italië, waar ze een jaar verbleef, geen verzoek heeft ingediend;
- (ii) verzoekster en haar moeder slagen er niet in aannemelijk te maken dat de colectivos die hun broer/zoon gedood hebben, het nadien op hen hadden gemunt;
- (iii) verzoekster en haar moeder steunen hun vrees voor de colectivos enkel op verklaringen van buurtbewoners die hen aanmaanden voorzichtig te zijn;
- (iv) de gebrekkige kennis van verzoekster en haar moeder over de belagers, de bedreigingen en de moordenaars van hun broer/zoon leiden ertoe dat weinig geloof kan worden gehecht aan hun bewering dezelfde personen te moeten vrezen;
- (v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat, hoewel de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;
- (vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat zij persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt;
- (vii) de documenten die verzoekster en haar moeder voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van het verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoeksters moeder heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

### 3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar Venezuela de colectivos te vrezen die haar broer vermoord hebben.

3.3.5.2. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier vast dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat het gedrag van verzoekster (in het citaat “uw dochter” genoemd) niet getuigt van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade:

*“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw houding en die van uw dochter M.(...) A.(...) niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. (...) Uw dochter deed er nog langer over om eens in België haar verzoek in te dienen, ongeveer een jaar (verklaring DVZ M.(...) A.(...), d.d. 01/12/2020, vraag 33). Uw verklaring dat u ziek was en in een depressie zat, en die van uw dochter dat ze niet over de exacte informatie beschikte en dat Corona gestart was, kunnen niet als vergoelijking weerhouden worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS L.(...) M.(...) d.d. 22/11/2023, p. 4; notities persoonlijk onderhoud CGVS M.(...) A.(...) d.d. 30/01/2023, p. 16). Uw dochter kende hier Venezolanen die al lang in België woonden, ze kwam ruim vóór Corona in België aan en ook had haar zus V.(...) reeds in Italië politiek asiel en aldus een verblijfstitel verkregen (CGVS M.(...) A.(...), p. 6). Er waren aldus mogelijkheden genoeg om zich te informeren en hulp te vragen. (...) Uit de verklaringen van uw dochter blijkt daarnaast dat zij geen verzoek om internationale bescherming in Italië heeft aangevraagd. Nochtans trok ze aanvankelijk bij aankomst in Europa naar Italië en verbleef ze er meer dan een jaar, zelfs nog nadat uw andere dochter V.(...) er was aangekomen en er een verblijfstitel had verkregen. Haar verklaring dat ze niet in Italië wou blijven en in België mensen kende, is vanzelfsprekend geen reden om eens in veiligheid, geen bescherming aan te vragen (CGVS M.(...) A.(...), p. 18). Dat jullie niet binnen de wettelijke termijn een verzoek indienden in België alsook dat M.(...) A.(...) geen asiel aanvraag in Italië is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven in het bijzonder.”*

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat de verwerende partij hiermee geen begrip vertoont voor de omstandigheden waarin verzoekster zich bevond. Met deze beperkte kritiek doet verzoekster echter geen enkele afbreuk aan deze pertinente motieven, die steunen op de stukken van het administratief dossier (verklaringen van verzoekster zoals vermeld in de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en zoals genoteerd door haar advocaat. De Raad sluit zich aan bij deze motieven.

3.3.5.4. In de bestreden beslissing wordt vervolgens uitgebreid gemotiveerd waarom verzoekster en haar moeder er niet in slagen aannemelijk te maken dat de colectivos die hun broer/zoons zouden hebben gedood, het nadien op hen hadden gemunt:

- dat de colectivos op Isla Margarita na de moord op hun broer/zoons nadien verzoekster en haar moeder zouden belagen in Caracas, op een uur vliegen van Isla Margarita, roept de nodige bedenkingen op;
- de echtgenote en de kinderen van de gedode broer/zoons hebben nog enkele maanden zonder enige bedreiging in Venezuela verbleven om de verkoop van hun bezittingen en hun verhuis naar de Verenigde Staten te organiseren; indien de colectivos het werkelijk op de familie hadden gemunt, mag worden verwacht dat ze eerst de dichtste gezinsleden zouden aanspreken om hun bijkomende eisen ingewilligd te zien;
- het grote verschil in optreden van de colectivos (bedreigen, beroven, gijzelen en doden *versus* uiterst passief zonder persoonlijke bedreigingen) ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vrees.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat nergens uit blijkt dat bedreigingen door bendes in het algemeen altijd op dezelfde wijze verlopen en dat de bendes een “draaiboek” zouden hebben. De redenering van de verwerende partij is puur subjectief en steunt niet op objectieve informatie. Verzoekster wijst op haar verklaringen waaruit blijkt dat zij en haar moeder zeer voorzichtig waren en enkel buiten kwamen voor noodzakelijke dingen, ze deden zichzelf voor als “arm” in de hoop gerust gelaten te worden door de bendes. De verwerende partij getuigt volgens verzoekster van een volledig gebrek aan rekening houden met de culturele context van het dossier. De problemen van de familie zijn gebaseerd op een vervolging vanwege de colectivos. Zij kan geen verklaring geven voor de handelingen van haar belagers. De verwerende partij tracht een profiel van de bende voorop te stellen dat niet conform is aan verzoeksters verklaringen en dat niet juridisch onderbouwd is.

Deze algemene uitleg van verzoekster en de loutere herhaling van haar verklaringen, doen echter geen afbreuk aan deze motieven. De Raad acht het inderdaad ongeloofwaardig dat verzoekster en haar moeder, die in Caracas verbleven, op een uur vliegen van de woonplaats van hun gedode broer/zoons, problemen zouden kennen met dezelfde colectivos (CGVS, p. 9) als deze die hun broer/zoons gedood hadden. Daarbij komt dat zij vrezen dat dit uit financiële overwegingen was (CGVS, p. 9) maar ondertussen werden de

echtgenote en de kinderen van de gedode broer/zoon wel gerust gelaten. Er kan aangenomen worden dat, zeker wanneer er financiële motieven spelen, de colectivos zich eerst tot de directe familie (en dus de erfgenamen) van de gedode persoon zouden richten. Deze redenering van de commissaris-generaal is niet subjectief en gaat niet voorbij aan een bepaalde culturele context, die verzoekster overigens niet concretiseert. Waar verzoekster stelt in het algemeen te vrezen voor de bendes, de colectivos, gaat zij eraan voorbij dat ze verklaard heeft te vrezen voor dezelfde colectivos als deze die haar broer vermoord hebben (CGVS, p. 9), terwijl hun woonplaatsen ettelijke kilometers uit elkaar liggen. Verzoekster doet met haar kritiek dus geen afbreuk aan de motieven in dit verband in de bestreden beslissing.

Verder in het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij en de andere familieleden *“aldus de financiële volmacht verkregen na de moord op de broer. Om aan de middelen van de broer te geraken, dienden de bendes zich bijgevolg te richten tot hen.”* De Raad kan enkel vaststellen dat dit niet strookt met verzoeksters verklaringen, noch zoals weergegeven in de notities van het verhoorverslag, noch zoals weergegeven in het verzoekschrift in de eigen notities van de advocaat. Verzoekster heeft immers verklaard *“Omdat ze dachten dat we 1 of andere financiële volmacht van m'n broer kregen en daarom liepen we ook gevaar” “Ja natuurlijk daarover ging het, ze hadden m'n broer beroofd eerder en dachten dat we van hem een financiële volmacht kregen”* (eigen onderlijning). Ze stelt dus dat de colectivos dachten dat zij en haar moeder een financiële volmacht hadden gekregen, niet dat ze dit effectief hadden gekregen. Gezien haar overige ongeloofwaardige verklaringen over de colectivos, kon ook deze veronderstelling van verzoekster niet voor waar worden aangenomen. De Raad herhaalt dat er kan aangenomen worden dat, zeker wanneer er financiële motieven spelen, de colectivos zich eerst tot de directe familie (en dus de erfgenamen) van de gedode persoon zouden richten. Verzoekster bevestigt dat de echtgenote van haar broer de erfenis verkreeg en met dit geld naar de Verenigde Staten kon vluchten (CGVS, p. 14).

3.3.5.5. Verder stelt verzoekster in het verzoekschrift dat de vaststelling door de verwerende partij dat verzoekster en haar moeder verschillende verklaringen hebben afgelegd over het verloop aangaande de bedreigingen aan de broer/zoon niet opgaat. Zij stelt dat elk familielid de gebeurtenissen op zijn eigen manier beleeft en zich niet noodzakelijk op dezelfde manier herinnert. Verzoekster stelt dat haar broer de bedreigingen veeleer met haar en niet met hun moeder besprak en dat haar verklaringen hierover plausibel zijn. Verzoekster uit hiermee kritiek op volgend motief:

*“Ook uw uiterst gebrekkige kennis over de bedreigingen die uw zoon voor zijn dood zou hebben meegemaakt, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid colectivos te moeten vrezen. U kan enkel aangeven dat hij werd bedreigd en dat ze eenmaal zijn huis hadden leeggeroofd waarbij ze zijn echtgenote en kinderen hadden opgesloten (CGVS L.(...) M.(...), p. 7). Hoewel uw dochter M.(...) A.(...) het heeft over dreigtelefoontjes (CGVS M.(...) A.(...), p. 11), kan u niets zeggen over de wijze hoe hij de bedreigingen ontving, over hoeveel maanden na de diefstal hij werd gedood, over hoeveel bedreigingen hij nog had ontvangen tussen de roof en de moord en wat de inhoud was van de bedreigingen (CGVS L.(...) M.(...), p. 6-7). Uw dochter M.(...) A.(...) heeft het dan weer meer specifiek over dreigtelefoontjes (CGVS M.(...) A.(...), p. 11). Uw gebrekkige kennis over de belagers, de bedreigingen en de moordenaars van uw zoon leiden ertoe dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dezelfde personen te moeten vrezen.”*

Het feit dat verzoekster zelf coherente verklaringen aflegt over de dreigtelefoontjes aan haar broer, doet geen afbreuk aan het feit dat haar moeder hierover andere verklaringen aflegde en doet vooral geen afbreuk aan het feit dat verzoekster in het algemeen niet aannemelijk maakt dat zijzelf zou moeten vrezen voor dezelfde colectivos. Er wordt in dit verband verwezen naar de uiteenzettingen hierboven.

3.3.5.6. Verzoekster laat het motief ongemoeid dat ze haar vrees voor de colectivos steunt op de verklaringen van buurtbewoners die haar en de familie al jarenlang kennen en die hen aanmaanden voorzichtig te zijn. Dit motief houdt dus stand en de Raad sluit zich erbij aan.

3.3.5.7. De documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming kunnen herstellen. De elementen uit deze documenten werden door de commissaris-generaal in rekening gebracht.

3.3.5.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.9. Verzoekster voert aan dat zij behoort tot de sociale groep van personen familieleden van vermoorde of verdwenen personen die zich verzetten tegen de bendeleden en ook tot de sociale groep van vrouwen, die het door de humanitaire crisis moeilijker hebben gezien zij financieel, politiek en sociaal kwetsbaarder gemaakt is en seksueel geweld en discriminatie aan de orde van de dag zijn.

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoekster in haar verklaringen nooit gewag gemaakt heeft van problemen in Venezuela louter en alleen omdat zij een vrouw is. Ook nu in het verzoekschrift maakt zij niet concreet welke problemen zij zou hebben meegemaakt omwille van haar vrouw zijn of welke problemen zij in de toekomst vreest.

Daarbij komt dat het Hof van Justitie oordeelde inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij voldoet aan de tweede voorwaarde. Waar zij verwijst naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Venezuela wordt verwezen naar punt 3.3.6.2. van dit arrest.

Inzake het behoren tot een sociale groep van familieleden van vermoorde of verdwenen personen die zich verzetten tegen de bendeleden, volstaat het erop te wijzen dat haar verklaringen op dit vlak ongeloofwaardig zijn.

3.3.5.10. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

#### 3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoekster de door haar aangehaalde gebeurtenissen en problemen die haar ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat "vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

*"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling*

*voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."*

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot de blote bewering van verzoekster in het verzoekschrift, niet dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

*In casu* blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat zij behoort tot een groep van geïmponeerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

3.3.6.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politiek en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus "*Venezuela: Situatiebeschets*" van 8 augustus 2023 en EUAA "*Venezuela Country Focus*" van december 2023, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen

van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcon, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Falcon, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 8 augustus 2023, p. 32-38; EUAA "*Venezuela Country Focus*", december 2023, p.57-58). Deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit het departement Caracas (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 5).

Uit de landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er in het hoofdstedelijk district Caracas thans een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie ligt in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Verzoekster toont dan ook niet aan dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Caracas.

3.3.6.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET